

ניצוצי אור זידיטשונג

מאמרי נ"ק אדמו"ר מזידיטשונג שליט"א

גליון כ"ה

פרשת ויקרא תשפ"ה

נתייסד ע"י כ"ק מרן אדמו"ר זצקלה"ה
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

כתיבה עריכה וניהול: אברהם אבא צוקרמן
הגהה וביקורת: מרדכי בצלאל גולדברג
עיצוב ועימוד:

Koteret.imud@gmail.com

נוסף זכרון יצחק זאב
זידיטשוב
Chicago Chassidische Kolllel

יוצא לאור על ידי קהל חסד לאברהם זידיטשוב
3135 W. Devon Ave.
Chicago IL 60659

לקבלת הגליון מידי שבוע באימייל, נא לשלוח אימייל ל-
nitzoitzei@gmail.com

ניצוצי אור זידיטשוב

מאמרי ב"ק אדמו"ר מזידיטשוב שליט"א

גליון כ"ה

פרשת ויקרא תשפ"ה

נתייסד ע"י כ"ק מרן אדמו"ר זצקלה"ה
בנשיאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

תזכין הענינים

מאמדי הפרשה

מאמר א'

מאמר ויקרא אל משה - לפני ולפנים.....ז
שבת פנויה שבין ד' פרשיות לשבת הגדול מורה על היותנו פנויים לעבודתו יתברך
ובל פעולותינו והכנתינו לחג הפסח הם לשם שמים ואו נכנסים עמו לפני ולפנים
צפרא דשבתא פרשת ויקרא תשפ"ג

מאמר ב'

מאמר קריאה של חיבה לכל אחד.....יב
נשמות ישראל משורש תורה שבע"פ ששכחם משה רבינו ונזכרו על ידי רבי עקיבא
שבכל אחד מהם יש אל"ף זעירא וקריאה של חיבה לשוב אל השי"ת בכל מצב
של"ס פרשת ויקרא תשפ"ג

מאמרים חדשים

מאמר א'

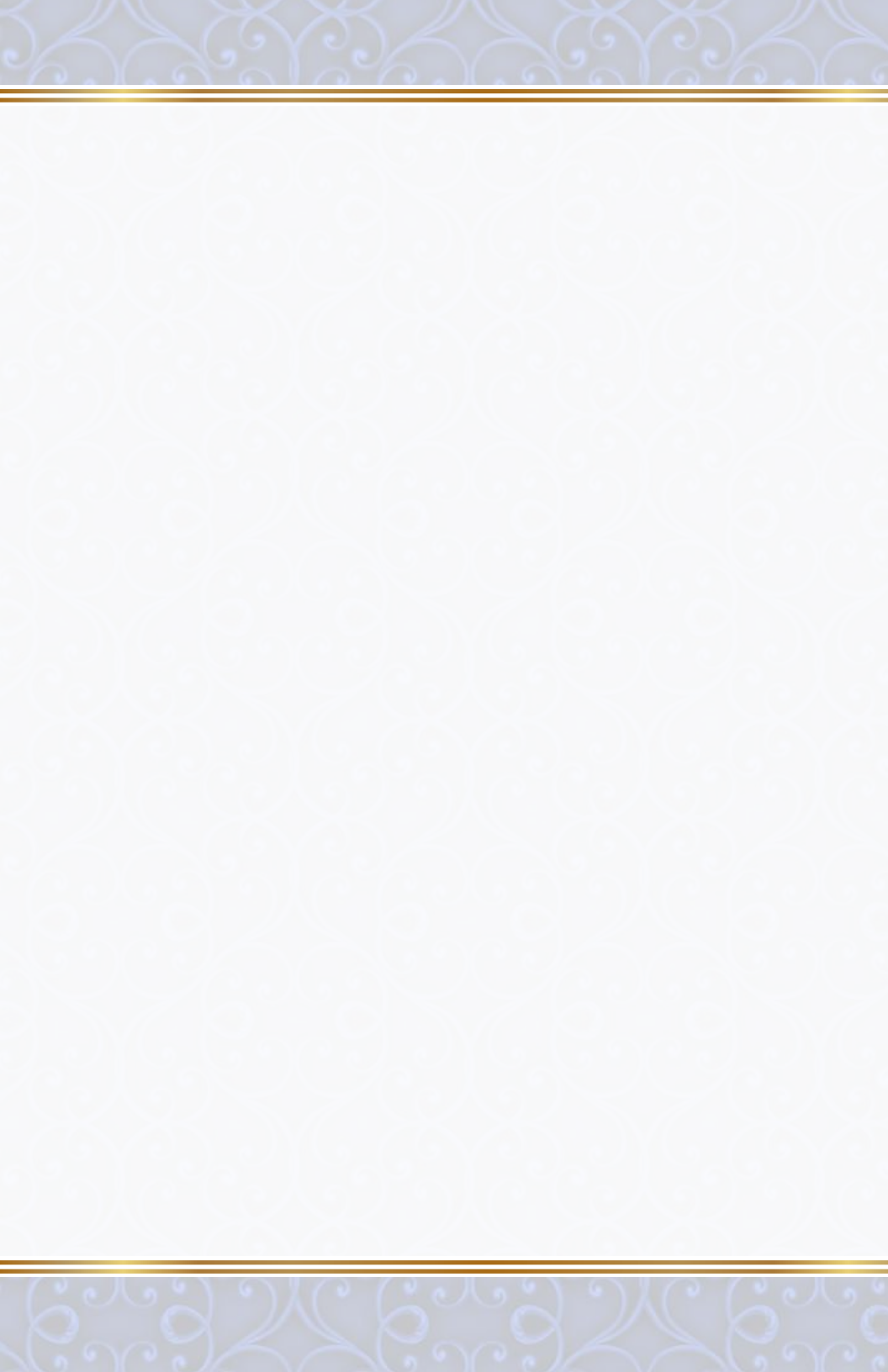
מאמר תוספת שבת בשמחה.....כג
המקבלים שבת מוקדם יעשו זאת בהתרוממות הנפש ובהודאה להשי"ת על יותר
קדושת שבת שזוכים
בכניסת שבת פלג המנחה פרשת פקודי - שבת החודש תשפ"ה

מאמר ב'

הערכה ושבח לסיום לימוד הלכות מקוואות בכולל זכרון יצחק זאב זידיטשוב
וקיצור הלכות לערב פסח שחל להיות בשבת.....כה
צפרא דשבתא פרשת פקודי - שבת החודש תשפ"ה

מאמרי
הפדשה

מאמר ויקרא אל משה - לפני ולפנים

שבת פנויה שבין ד' פרשיות לשבת הגדול מורה
על היותנו פנויים לעבודתו יתברך וכל פעולותינו
והכנתנו לחג הפסח הם לשם שמים ואז נכנסים עמו
לפני ולפנים

צפרא דשבתא פרשת ויקרא תשפ"ג

א.

שעומדים בה. והנה לשבת זו, שאנו עומדים בה מצאתי שיש מביאים מעלה מיוחדת אליה, כי עד שבוע זאת היו ארבעה שבועות של ד' פרשיות, ובשבוע הבא כבר הוא שבת הגדול, ובכן שבת הזאת היא מיוחדת ביניהם ויש שכינו לה שם 'שבת פנויה' (כן הוא כמה פעמים בספה"ק ישמח ישראל שהאריך וביאר בכמה אופנים עיי"ש, וכן הוא בספה"ק עטרה לראש צדיק פרשת ויקרא, וכבר נזכר כן במנהגי מהר"י טירנא על ר"ח ניסן), היינו שהיא פנויה מיצרות וקריאת התורה נוספת שיש בשבתות לפנייה ולאחריה, ונוכל להוסיף בזה כוונה עמוקה יותר ולהוציא מכך דרך עבודה וחיווק לקראת מועד חג הפסח הבעל"ט.

כל שבת יש בה מעלה מיוחדת ותיקון שיש רק בשבת הזאת, אבל מנהג החסידים היה למצוא באמת טעמים וביאורים לייחד כל שבת לעניין אחר חשוב ומרומם. וכמו שהיו מספרים בפולין שהיה אחד מחשובי היושבים אצל אחד הצדיקים וראוהו מסתובב מחוץ לבית המדרש בשעת הטיש שערך אותו צדיק, ושאלוהו למה אינו נכנס לטיש, ענה ואמר 'וכי מה אשמע שם, שהשבת הזאת היא גדולה יותר מכל שבתות השנה? הלא שמעתי זאת כבר בשבת הקודמת ואשמע כן גם בשבת הבאה...', ובוודאי שהסתיר דרכו בתשובה זו, אבל כך היו המחשבות והשיג ושיח בין החסידים למצוא תמיד עלייה מיוחדת לשבת הזו

ב.

יעשה כל מעשיו ופעולותיו באופן זה שיבין וישיג ויזכור שכל מה שעושה הוא לשם שמיים, אזי יקרא לו השי"ת בקריאה של חיבה להיכנס יחד עמו לכל מה שפעל ועשה למענו.

ובאמת כל חיי האדם עלי אדמות מלאים בציוויי השי"ת לאדם, כל פעולה שעושה האדם בכל רגע, אפילו דברים גשמיים שעושה האדם, בכל אחד יש בהם קריאה של השי"ת שמסבב את האדם שיעשה עתה פעולותיו באופן זה, וכל דבר יש לו תיקון ותכלית מדוע נסובב בעולם שיעסוק בעסק זה וילך למקום זה וכו' וכו' עד אין שיעור וחקר לתבונתו והשגחתו הפרטית המדוקדקת בכל רגע, ואם רק ישכיל האדם להכניס את שמו של השי"ת בכל פעולה, בכל עשיה בכל מצב ובכל מקום ובכל זמן, הרי הוא בעצם משרה את שכינתו יתברך בכך פעולה ובכל רגע ובכל מקום, ועל ידי זה זוכה לעשות כבוד ויקר להשי"ת, ואז כשיבוא השי"ת ויראה מעשיו שעשה לכבודו, וחשב ונתכוון בכל דבר קטן וגדול שהכל יהיה

במדרש רבה בפרשתן (ויקרא א, ז) תנינן: "ויקרא אל משה, מה כתיב למעלה מהענין, פרשת משכן, כאשר צוה ה' את משה. משל למלך שצוה את עבדו ואמר לו, בנה לי פלטין. על כל דבר ודבר שהיה בונה, היה כותב עליו שמו של מלך, והיה בונה כתלים וכותב עליהן שמו של מלך, היה מעמיד עמודים וכותב עליהן שמו של מלך, היה מקרה בקורות והיה כותב עליהן שמו של מלך.

"לימים, נכנס המלך לתוך פלטין על כל דבר ודבר שהיה מביט היה מוצא שמו כתוב עליו, אמר, כל הכבוד הזה עשה לי עבדי ואני מבפנים והוא מבחוץ, קראו לו שיכנס לפני ולפנים.

"כך בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא למשה עשה לי משכן, על כל דבר ודבר שהיה עושה היה כותב עליו כאשר צוה ה' את משה. אמר הקדוש ברוך הוא כל הכבוד הזה עשה לי משה ואני מבפנים והוא מבחוץ, קראו לו שיכנס לפני ולפנים, לכך נאמר ויקרא אל משה, ע"כ.

והדברים נפלאים ומרוממים, מה שאפשר ללמוד מכאן חיוק גדול לכל איש ישראל, שאם רק

במעשך! רק תעשה הדברים לשמי! ועל ידי זה יתקיים המשל הנ"ל שלא יהיה השי"ת בפנים ואתה בחוץ שזה קורה אם ח"ו האדם בכעס אז הוא יוצא ממחיצתו של מקום ר"ל, וזה עצה ודרך להתגבר על הקושי ולעשות ההכנות בשמחה ובהתרוממות.

ובחתם סופר בכמה מקומות וראה דרוש לשבת הגדול תקצ"ד דף רנ"ב, וכן בדרשה לפסח שנת תק"ס ד"ה ואמה, וכן שם בדרוש לפסח שנת תקס"ב דף רלו: ד"ה כ"י, וכן דרוש לשנת תקצ"ז דף רמט. ד"ה בסוף, וכן בחתם סופר על התורה פרשת ראה, ועוד) כתב ענין זה שאם עושים המצוות בשמחה ובחדווה לשמו יתברך, בזה מקדשין את המקום ואת הזמן שנעשה ביתו קדוש ומרומם ששכינה שרויה בו, ובוזו ביאר את מאמר בעל ההגדה "השתא הכא לשנה הבאה בארעא דישראל", ומהיכן יודע בביטחון שלשנה הבאה ישב בארעא דישראל, אלא שכיון שהוא במקום שמקדשים שם שמים ומספרים ניסים ונפלאותיו יתברך, הרי מחשבתו משוי ליה מקום קדוש, והבית הזה יהיה קבוע בארץ ישראל לעשות בו מצוות ולהשרות בו שכינה.

ועוד הוסיף בחתם סופר שם, דבאמת איך יכולים לומר "כל

לשם שמים, אז יקרא לו השי"ת בקריאה של חיבה ואהבה להיכנס עמו יחד ולשרות עמו במחיצתו.

ומה נאים הדברים לעורר עליהם עתה בימי ההכנה לחג הפסח הבעל"ט, שאמנם ידיהם של הנשים מלאות עבודה ויגיעה בנקיון וצחצוח הבתים לקראת חג הפסח, ועבודתנו בעת הזאת היא להכניס את השי"ת לתוך כל אותם מלאכות ועבודות, שבכל דבר קטן וגדול שעושה למען החג, יזכור וידע שהכל לשם שמים, ובכך בעצם הרי הוא מכניס את השי"ת לכל פינה שמנקה מחמץ, שתשרה בו השכינה, שהרי השי"ת נהנה מכל פעולה שעושים לכבודו.

וגם ההרגשה מעולה ומרוממת שבעתים כשעושים בכוונה זו של 'כאשר ציווה ה'', כל דבר ופעולה היא כאשר ציווה ה', ואז הכל נעשה קל יותר ושמח יותר, שהרי עושים אנו מצוותו של מלך, ולא כחוב וקושי של נקיון גשמי פשוט.

ובכך יוכל גם כשמגיעים רגעים של לחץ וקושי, לזכור שעל ידי אותם הפעולות, הרי הוא משרה את שכינתו יתברך במעשיו הללו, והשי"ת קורא לו בקריאה של חיבה, 'אני כאן עימך ורוצה להיות עמך

עוד להוסיף בה מצוות רבות והכנסת אורחים.

ועל כל פנים העולה והמתבאר מהאמור הוא שיש כח ביד איש ישראל להפוך כל מצוותו וכל פעולה שלו להשראת השכינה ולהיות עם המלך בפלטרין של מלך, על ידי שנבין ונעשה כל דבר בכוונה למענו יתברך.

דכפין ייתי ויכול" והלא אין לו עוד מקום לאורחים ולא הכין כל כך אוכל, וביאר שכמו שבירושלים מעולם לא אמר אדם צר לי המקום ועומדים צפופין ומשתחווין רווחין, כמו כן בית זה יתרחב ויהיה מקום להכניס בו עוד אורחים רבים כי יחזיק מועט את המרובה, כי קדושת המצוה תזכה את בעלהו שיוכל

ג.

כל מקום וכל פעולה, כל קושי וכל נסיון, הכל עוברים רק למען כבוד שמייים, ובכך אנו פנויים לגמרי למענו יתברך, וזה גורם השראת שכינתו שיבוא לשרות בתוכנו ובתוך הכנות הבית לחג הפסח.

ויתן השי"ת שאכן נזכה להשרות שכינתו אצלנו בכל פעולה ובכל מקום, עדי נזכה לראות השראת שכינתו בבית הגדול והנורא ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים אשר יגיעו על קיר מזבחך לרצון, אכי"ר.

ובזה יש לומר כוונת שבת זו שנקראת 'שבת פנויה', שהוא כמו 'אשה פנויה' שביארו הראשונים (ר"ן בקידושין ועוד) דהיינו שהיא מבטלת דעתה ונעשית כאין, אלא היא מפקירה את עצמה לכל מי שיבוא וישאנה, וכמו כן אנו בשבת זו מכריזים ואומרים שאנו פנויים ומפקירים עצמנו להשי"ת לגמרי, אין לנו שום כוונה בעשייתנו אלא למענו יתברך, וכל הקשיים והצרות והנסיונות כולם אנו עושים אותם רק 'כאשר ציוה ה'", כל דבר וכל זמן,

תמצית וקיצור העולה מהדברים:

על ידי שיעשה האדם כל מעשיו בכוונה לשם שמייים, הרי הוא משרה שכינה בכל מעשיו, והשי"ת

שבת זו נקראת שבת פנויה - מורה להיות אדם פנוי לעבודתו יתברך בשלמות.

יתברך, ולכן חפץ בו השי"ת.
אפילו הבית שעושה בו מצוות,
הרי הוא מקדש את המקום והזמן,
ומחשבתו משוי ליה מקום קדוש.

שורה בביתו בתוך ההכנות לפסח.
השי"ת קורא קריאה של חיבה
להיכנס יחד עמו לפני ולפנים,
אחר שעושה כל דבר לכבודו

מאמר קריאה של חיבה לכל אחד

נשמות ישראל משורש תורה שבע"פ ששכחם
משה רבינו ונזכרו על ידי רבי עקיבא שבכל אחד
מהם יש אל"ף זעירא וקריאה של חיבה לשוב
אל השי"ת בכל מצב

של"ס פרשת ויקרא תשפ"ג

א.

בתורה אות א' של 'ויקרא' באל"ף זעירא, מה משמעותו ומה בא ללמדנו, וגם עניין זה של א' זעירא יש לקשר לפרשת הקרבנות.

וגם יש לקשר פרשת פקודי לפרשת ויקרא, שכל התורה היא קשורה ומחוברת, ופרשיותיה זה אחר זה באים לרמז וללמוד מהם תורה והוראה.

ובהקשר פרשת פקודי לפרשת ויקרא, ניכנס בס"ד ליישב גם לשון מדרש פליאה בפרשת פקודי בזה הלשון: "אלה פקודי המשכן משכן העדות, הדא היא דכתיב עשה עימי אות לטובה ויראו שונאי ויבושו וגו' כמה דאת אמר וישם ה' לקיץ אות, אות ו' מסר לו", ע"כ לשון המדרש.

"וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו
מֵאֵתֶלְמוּעַד לְאָמֹר" (ויקרא א, א).

וברש"י הביא דברי חז"ל: "לכל דברות ולכל אמירות ולכל צוויים קדמה קריאה לשון חבה, לשון שמלאכי השרת משתמשים בו, שנאמר 'ויקרא זה אל זה'. אבל לנביאי האומות עכו"ם נגלה עליהן בלשון עראי וטומאה שנאמר 'ויקר אלקים אל בלעם"', ע"כ.

ויש להתבונן מדוע דווקא כאן בראש ספר ויקרא שמדבר מענייני קרבנות, דווקא הכא נדרש ענין קריאה של חיבה למשה, ובוודאי יש קשר בין עבודת הקרבנות לקריאה זו.

וגם יש להבין ולבאר שנכתב

ב.

להשיב להם בקול רם 'ואת האלף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה ווים לעמודים', באותה שעה נתפייסו ישראל, מי גרם לו על ידי שישב ועשה חשבון 'אלה פקודי המשכן'.

"ולמה עשה חשבון הקב"ה מאמינו שנאמר 'בכל ביתי נאמן הוא' ומשה נתן חשבון, אלא מפני ששמע ליצני הדור שהיו משיחין אחריו שנאמר 'והיה כצאת משה וגו' והביטו אחרי משה', ומה היו אומרים, רבי יצחק היה דורש לשבח וכו', וחברו משיבו ריקה אדם שנתמנה על מלאכת המשכן על ככרי כסף ועל ככרי זהב שאין לו חקר ולא משקל ולא מנין מה אתה רוצה שלא יהיה עשיר, כששמע כן אמר, חייכם משנגמרה מלאכת המשכן אני נותן להם חשבון כיון שנגמרה אמר להם אלה פקודי המשכן", ע"כ.

נתבאר שהיו ליצני הדור אומרים שמשה רבינו נתעשר מתרומות המשכן, עד שזכר שעשה מהם ווים לעמודים, ויש לבאר העניין מדוע עשה השי"ת שדווקא את אותם הווים ישכח משה, ובכלל עצם הענין מדוע הוצרך לשכוח

לבאר כל הנ"ל נקדים להביא דברי המדרש תנחומא בפרשתן »
 « בתיאור העובדא עם משה רבינו שמנה את כל חשבונות תרומות המשכן ושכח חלק מהכסף של המחצית השקל, עד שזכר שעשה מהם ווים לעמודים, וזה לשון המדרש: "אמר משה, יודע אני שישראל רוגנים הם, הריני עושה להם חשבון מכל מלאכת המשכן, התחיל לעשות חשבון עמהם 'אלה פקודי המשכן', והוא נותן להם חשבון על כל דבר ודבר, לזהב ולכסף ולנחשת 'וכסף פקודי העדה מאת ככר ואלף ושבע מאות ויהי מאת ככר הכסף לצקת ונחשת התנופה שבעים ככר', עם שהוא עושה חשבון והולך על כל דבר ודבר שעשויין כסדר בתוך המשכן, שכח אלף ושבע מאות וחמשה ושבעים שקל שעשה מהן ווין לעמודין ולא היו נראין, התחיל עומד תמה ואומר עכשיו ימצאו ידיהם של ישראל עלי לומר שאני נטלתי אותם, והוא חוזר לבוא על כל מלאכה ומלאכה, מיד האיר הקב"ה את עיניו ותלה עיניו וראה שהיו עשויין ווין לעמודים, התחיל

הארצות אינם חיים וכו' כל המשתמש באור תורה אור תורה מחייהו וכל שאינו משמש באור תורה וכו', א"ל רבי מצאתי להם תקנה מן התורה כל המהנה ת"ח מנכסיו ומשיא בתו לת"ח והעושה פרקמטיא לת"ח כאלו מדבק בשכינה], על דרך 'שמח זבלון בצאתך' דמניה ומניה מסתייע מלתא, שעל ידי העם הארץ עוסק הת"ח בתורה ונעשה צדיק יסוד עולם, ואלו הם אלף ושבע המאות שהיו יתירים על ס' רבוא לא ידע משה למצוא להם תקנה עד שעשה מהם וויים לעמודים שיתלו בהם עמודי עולם כנ"ל, עכל"ק.

נתבאר לפי דרכו של חתם סופר שבאמת יש חלק לכל נשמות ישראל במשכן, אלא שהיו אותם ווי העמודים נשמות ישראל של תמכין דאורייתא שעליהם נשענים התלמידי חכמים, ובדרכו זו נוכל להוסיף ולבאר את כל הענין באר היטב בס"ד, וקצת מהדברים דלהלן ראיתי במאמריו של הגאון הצדיק רבי משה וולפסון (שליט"א) [זצ"ל] והוספנו עליהם מעט צרי.

דהנה משה רבינו הוא בחינת תורה שבכתב ורבי עקיבא הוא בחינת תורה שבעל פה, ובקדמונים ביארו, ויש הביאו כן מהרמ"ק על פי דברי המגרא במנחות (כט:) שרבי

ושוב להיזכר בהם, מה יש מכאן לימוד והבנה באותו מעשה של שכחת משה את הכסף הזה.

והנה במגלה עמוקות (אופן עג) כתב שנשמתו של רבי עקיבא היא זאת שגילתה לו למשה את הכסף ששכח ועשה מהם את ווי העמודים, ויש לבאר הענין, מדוע דווקא רבי עקיבא גילה ענין זה.

והנה מרן החתם סופר כתב בספרו תורת משה (ד"ה ואת האלף) לבאר מדוע היו אותו כסף לווי העמודים ולא בתוך המשכן באדנים כשאר הכסף של מחצית השקל, וז"ל: "ידוע מה שאמרו חז"ל שהיה נשכח ממשה מה שעשה מאותן השקלים עד שעמדה וי"ו נגדו ונזכר שהם וויים לעמודים, והענין כי שרשן של ישראל ס' רבוא נשמות נגד אותיות התורה, ישראל ראשי תיבות י"ש ש"שים ר'בוא א'ותיות ל'תורה והוא ידוע, והנה לכל אחד חלקו בתורה למעלה, אמנם יש נותרים שנשמותיהם מקליפת נוגה הסמוכה לקדושה ולהם אין להם חלק בתורה ולא אות מס' רבוא אותיות, ומכל מקום יש להם תקנה במהנה לת"ח מנכסיו [כדאיתא בכתובות (קיא:)] א"ר אלעזר עמי

את ווי העמודים ששם הם נשמות הללו.

וענין נשמות הללו שאינם נראים, מרמז על הענין שאף מי שנפל וחטא הרבה, גילה רבי עקיבא שלכל אחד ואחד יש שורש ושייכות לתורה, אפילו רק כקוצו של יוד או שאר תגים שדרש רבי עקיבא, שלפעמים אין מחשיבים כלל את התגין הללו, אבל רבי עקיבא היה לו הכוח לדרוש כל תג ותג ולהבין מעלתם הגדולה.

ולא משנה באיזה מצב שנפל יהודי, או נשמתו מלוכלכת מעבירות וחטאים, באיזה מדרגה נמוכה שהיא, תמיד נשאר בו אותו נקודת קוצו של יוד, שייכות לתורה הקדושה שעל ידה יכול לחזור לשורשו.

ובאמת ווי העמודים היו מתוך למשכן, כמו אותם נשמות נשכחים שאין מקומם לפני ולפנים בתורה שבכתב, אלא בחוץ בחצר במקום שאינו נראה כל כך, אבל יש בהם מעלה אחרת שנקראים 'ווי העמודים' כמו ו' שעומד וזוקף תמיד, והם יש בהם כוח שיכולים תמיד לזקוף עצמם ולחזור לקדושה מכל מצב נמוך שיורדים בו.

וזה מעלה שאין להעומדים

עקיבא היה חכם יותר ממה, כי משה רבינו השיג מ"ט שערי קדושה, ורבי עקיבא זכה להשיג את שער הנ' שזה קוצו של יוד, ואכהמ"ל בזה, על כל פנים עולה שיש נשמות שלא היו בחלקו של משה רבינו, כי הם קשורים לתורה שבעל פה.

אבל הא וודאי שכל סוגי נשמות ישראל, כולם יש להם שורש וקשר לתורה, והנה תורה שבכתב הוא דבר מפורש וברור, כל אחד יכול לראותו ולקרוא בו, ולכן הנשמות ששורשם מתורה שבכתב, זוכרים אותם ורואים אותם והם ברורים בתורה, אבל תורה שבעל פה היא נסתרת ואסורה להיכתב, ולכן נשמות שקשורים לתורה שבעל פה, קשה יותר להשיג מעלתם ואין רואים את גדלותם, כי הם כמו תורה שבעל פה שהיא בהסתר, וזה הענין שנשמות אלו שכחם משה רבינו, היינו שהוא היה בחינת תורה שבכתב, ולכן לא ראה והיה קשה עליו להשיג ולזכור את הנשמות הללו ששייכים לתורה שבעל פה, ולא הצליח להכניס אותם לתוך החשבון של המשכן, והיו נראים לו מיותרים במשכן, אבל רבי עקיבא ששורשו הוא התורה שבעל פה, הוא זכרם והזכיר למשה רבינו

המשכן היו בבחינה גבוהה של כיוסופין להשי"ת וענין של קבלת עול מלכות שמים שהיא יסוד היהדות, ואמנם זוהי מדגרה גבוהה שלא יכלו להגיע אליה כל ישראל, ולכן לא היו יכולים כולם להיות בפנים בתוך קדושת המשכן.

ועל דרך מה שהביא השם משמואל עוד בכמה מקומות (פרשת צו ופרה תרע"ט, וכן בפרשת ויחי תרפ"א, וכן הושענא רבה תרע"ה, ועוד) וזל"ק: "הגיד כ"ק אבי אדמו"ר זצללה"ה בשם זקיני האדמו"ר הגדול זצוקלה"ה מקאצק שנקל לגוף לסבול כל מיני סיגופים וענויים מלסבול עול מלכות שמים", עכל"ק.

והיינו שקבלת עול מלכות שמים הוא דבר קשה וחזק, ולכן מי שלא היה יכול לסבול זאת, הם לא היו יכולים להיות באדני הכסף בתוך המשכן והיה שורשם בווי העמודים שמחוץ למשכן.

אבל כפי שביארנו היה בהם כוח זה של ו' החיבור, שאף שהם בחוץ, מכל מקום יש בהם כוח מיוחד שתמיד יכולים לחזור ולהתחבר, לחזור ולהתקדש ולהתקרב להשי"ת.

ומה שכתב החתם סופר דמיירי על מחזיקי התורה תמכין

בפנים בתורה שבכתב, כי אותיות התורה שבכתב יש בהם דינים שונים, יש מהם שצריכים להיות כפופים תמיד או אותיות סתומות שמרמז על נשמות שיש בהם סתימה כלשהי שאין להם תמיד דרך להתרומם כי בבחינה מסוימת הם באו לתקן רק דבר אחד ומדברים אחרים הם סתומים, וכן אותיות שבפסוקי קללות וכדומה שאר עניינים שיש בתורה שבכתב, אבל נשמות ששורשם בווי העמודים, הם יש בהם כוח תמידי של אות ו' שזוקף עצמו תמיד בכל מצב, ואדרבה רק מפני שהם עומדים בחוץ לכן קבלו כוח יקר זה להתרומם מכל מצב ומכל נפילה.

וראה נא מה שכתב בספה"ק שם משמואל (פרשת תרומה תרע"א) וזל"ק: "יש להתבונן באדנים, ששל המשכן היו כסף ושל החצר היו נחושת וכו', דהנה האדנים הם יסוד הבנין, ושל המשכן היו כסף להורות שיסוד הכל היא אהבת ה', מלשון 'נכסוף נכספת' כי היא יסוד ותכלית הכל וכו', ועל כן האדנים שמורים כשמים על אדנות ויראת ה' צריכין להיות של כסף וכו'", עכל"ק.

נתבאר שאדני הכסף בתוך

שיש לו תקווה ויכול שוב להתחבר ולהתקרב להשי"ת מכל מצב.

ולכן היה זה רבי עקיבא שהזכיר למשה רבינו את אותם ווי העמודים, כי הוא משורש תורה שבעל פה כנ"ל, ועתה בערבי פסחים יש להטעים עוד מה שיצאו בני ישראל ממ"ט שערי טומאה קודם שנפלו לשער הנו"ן, וזה ענין סיפור יציאת מצרים שיש כמה שיטות שרבי עקיבא הוא תיקן את הגדה של פסח, כי הוא מבין ומשיג את מעלת נשמת ישראל שיכולה לצאת מכל מצב, והוא יכול להמשיך את יציאת מצריים לכל הדורות, כענין לשון 'מגיד' שהוא לשון המשכה, להמשיך את יציאת מצרים לכל הדורות, ולידע שבכל דור ודור יש אופן ודרך לצאת ממ"ט שערי טומאה שנופל בו האדם.

דאורייתא, יש לומר דלאו דווקא הנותנים ממון לתלמידי חכמים, אלא אף כל מי שמחזיק עצמו תורה'דיג, שאמנם הוא מרגיש אבוד ושכוח שלא זכה להיות מיושבי אוהל תמידין כסדרן ולקבוע עיתים לתורה, אבל כיון שנפשו עגומה עליו על כך והוא אוהב לישב בין החכמים ולהתחמם לאורם ומחזיק עצמו ככל שיוכל להיות ערליך ונוטה לתורה, הרי בכך גם הוא יש בו כוח נפלא זה של ווי העמודים, שבכל מצב שנמצא תמיד יש בו כוח לשוב אל ה', ואפילו אם באים ליצני הדור ומזלזלים בו שאין לו תקוה, כמו ששחקו על משה רבינו שלקח מתרומות בני ישראל, והרי הם אמרו שלא מצא אותם ושלא הכניסם לתוך המשכן והם אינם קיימים כלל, אבל עבודת האדם היא לא יתפעל מהם אלא ידע

ג.

בענייני קרבנות חטאת וכפרות. ובעת שמתחייב האדם חטאת, מרגיש האדם אבוד ונכשל, שחטא ונטמא ואינו יודע איך יתקן נפשו, ודייקא שם קורא אליו השי"ת בקריאה של חיבה, שאפילו אדם

ואחר ביאור כל המאמר הזה, נוכל להבין קשר ענין קריאה של חיבה למשה רבינו דווקא בראש ענין הקרבנות, ושאר הדקדוקים שפתחנו בהם.

דהנה בפרשת ויקרא מיירי

אות ו' שהוא ו' החיבור שתמיד יכול לשוב בתשובה ולהתקרב להשי"ת אפילו ממצבים נמוכים מאוד.

ובספה"ק מבואר שד' פרשיות הם כנגד ד' אותיות של שם הוי"ה, ונוכל להוסיף עליהם, שעתה אחר שכבר עברנו את הארבעה אותיות של הוי"ה, ואחרון שבהם היה פרשת החודש שהוא נגד אות י', הרי פרשת ויקרא הוא נגד קוצו של יוד, ששם מסתתר השי"ת וקורא לכל אחד בקריאה של חיבה ומצפה שיתקרב האדם אליו יתברך.

ויש להוסיף רמז נאה בזה בלשון הכתוב (משלי טו, ד) "פֶּלַע פֶּעַל ה' לְמַעַנְהוּ וְגַם רָשַׁע לְיוֹם רָעָה", דתיבת 'וגם' עולה בגימטריא חמישים עם הכולל, ומרמז שאף רשע ביום רעה שנמצא בשער הנון, גם זאת פעל ה' למענהו, היינו למען האדם, שפעל השי"ת בשבילו שיוכל לצאת מכל מצב ומכל שפלות שירד אליה בכוח אותו קריאה שטמון ומסתתר בכל דבר בעולם.

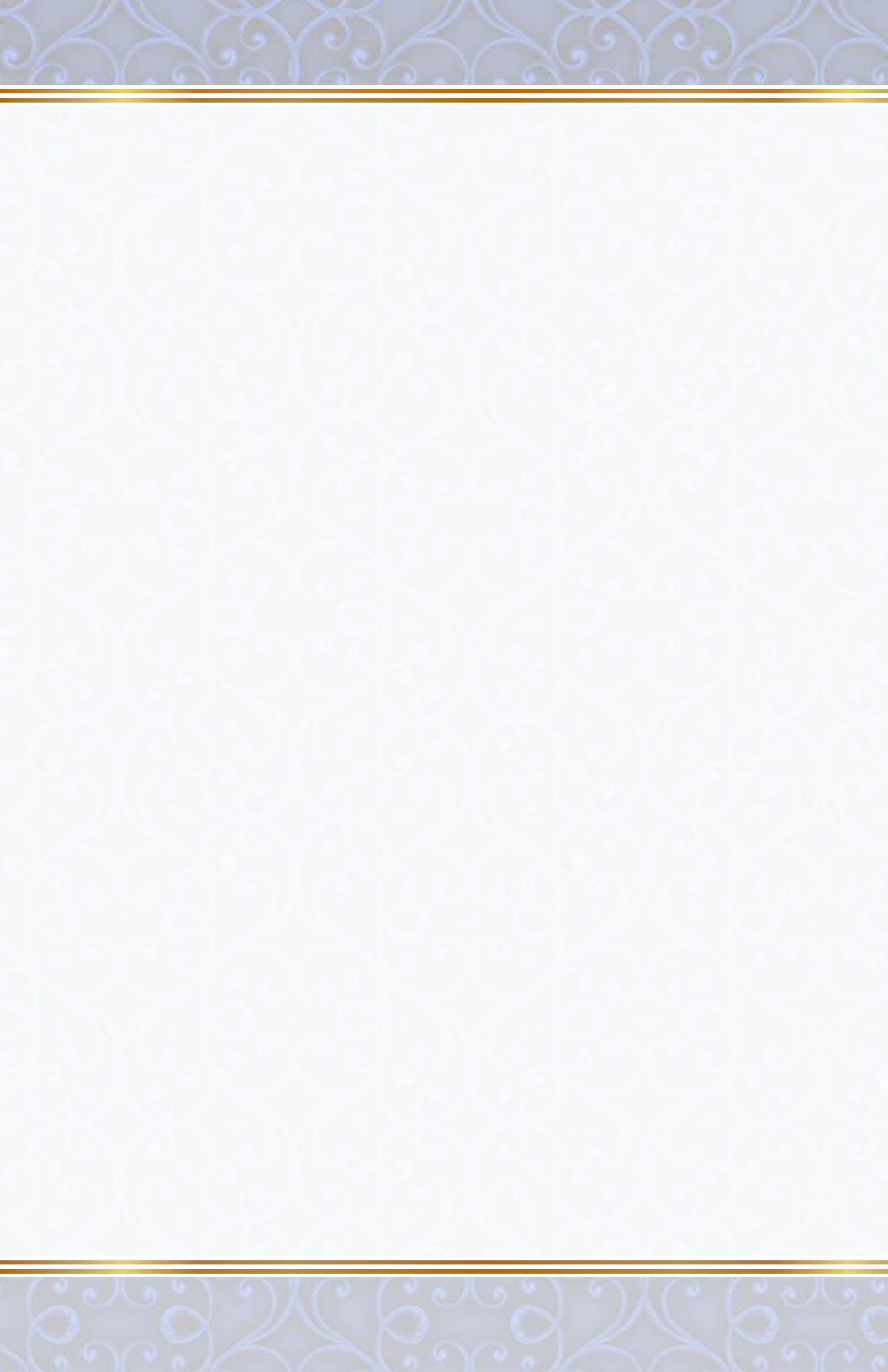
ויעזור השי"ת שנוכה אכן לשמוע ולהרגיש את אותה הקריאה של חיבה ולהתקרב אליו

חוטא ומרוחק, אבל עדיין יש לו חיבה יתירה לפני המקום, והקריאה הזאת הוא אכן באל"ף זעירא, אינו נראה ואינו ברור, אלא קטן ונסתר, כמו קוצו של יוד שאינו נראה לכל אחד, אבל הוא תורה שבעל פה שהשי"ת מצפה וממתין לו שישוב אליו, וכפי שכתב המגלה עמוקות שם ש'רבי עקיבה' הוא בגימטריא 'אל"ף זעירא' [ועיי"ש שמבאר ענין 'רבי עקיבה' באות ה' ו'רבי עקיבא' באות א'], ואמנם מבחינת התורה שבכתב הרי הוא רשע שצריך להביא חטאת, והוא כמו נשתכח ממש רבינו, אבל שם בתוך רשעתו ובתוך פרשת החטאת, שם מסתרת קריאה של חיבה אליו באל"ף זעירא ונסתרת.

ומכאן נבוא ליישב דברי מדרש פליאה שיש כאן אות לטובה כמו שנתן השי"ת אות לקין, כי זה באמת כל ענין המשכן, שמתוכו יוצאת קריאה של חיבה לכל איש ישראל באשר הוא, והוא אות לישראל שאין חילוק באיזה מקום הם, לכולם יש שורש במשכן, ואפילו אם אין הם בפנים בקדושת האדנים לשון אדנות כנ"ל, מכל מקום יש בהם מעלת אות ו' שהם בווי העמודים, וזה סיום דברי המדרש שנתן לקין

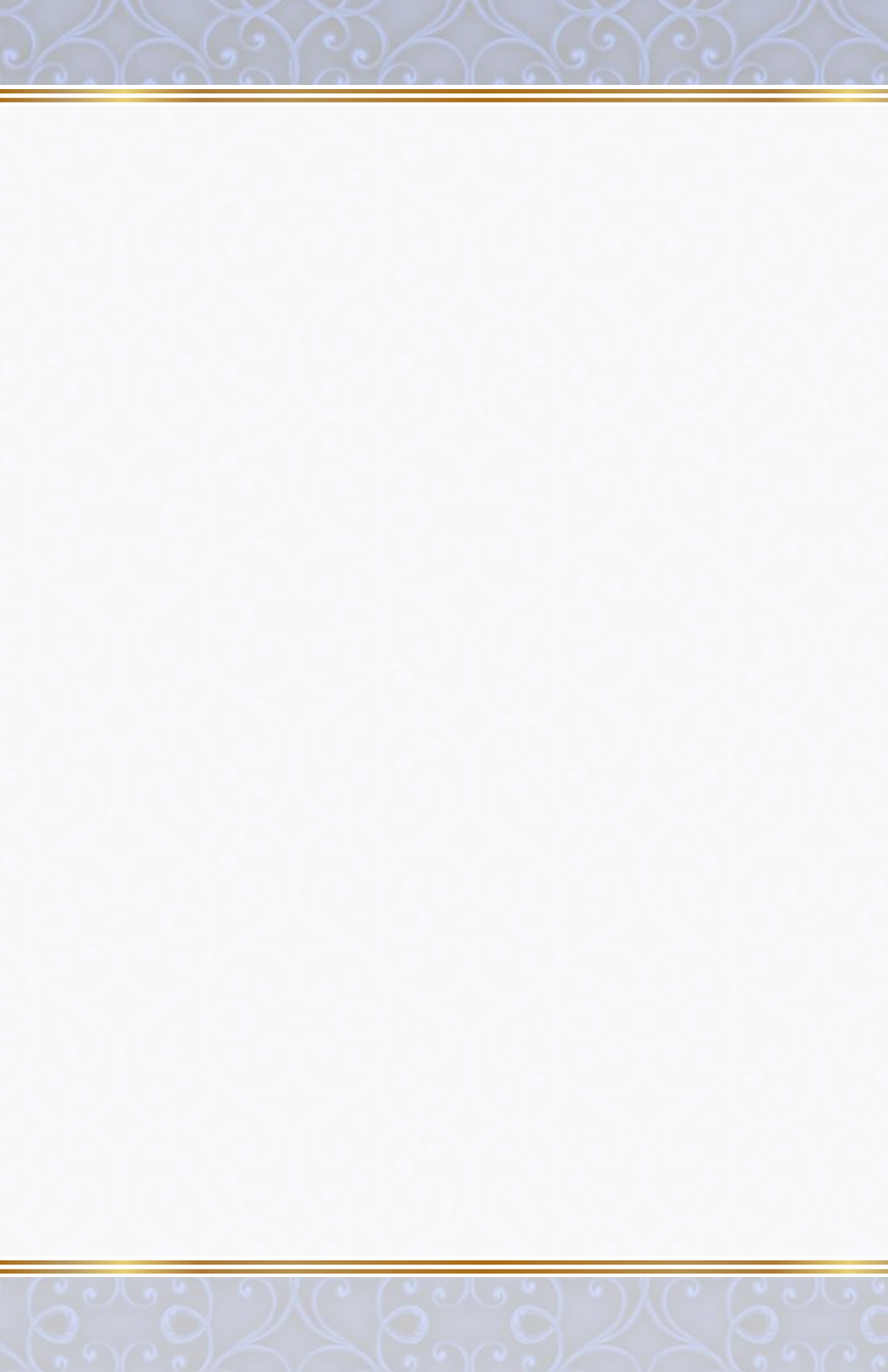
וברוב גאון ושוב נוכל לחזות בווי
העמודים בבית המקדש השלישי
ושם נאכל כבר בשנה זו מן הזבחים
ומן הפסחים, אכי"ר.

יתברך אפילו מתוך מצבים וזמנים
נמוכים, ונוכל להמשיך את יציאת
מצרים והגאולה לכל הדורות, עדי
נוכה לראות קריאתו אלינו בגלוי

מאמרים
חדשים

מאמר תוספת שבת בשמחה

המקבלים שבת מוקדם יעשו זאת בהתרוממות הנפש
ובהודאה להשי"ת על יותר קדושת שבת שזוכים

בכניסת שבת פלג המנחה פרשת פקודי - שבת החודש תשפ"ה

הוא כרחוק מזרח ממערב, שזה יוצא מגדרו למען אחרים והשני רק עושה פעולתו בלי שום תוספת רגש וטובה לכל הסובבים אותו.

וכן יש לומר על המניין בקבלת שבת, שכל אחד יש לו את החשבון שלו מתי להתפלל, אם להקדים בזמן פלג המנחה או לא, אבל העיקר היא לעשות התפילה כמו שצריך, שאם מקבלים שבת מוקדם, הרי קדושת שבת נמשכת על האדם יותר זמן וכולו נמצא בתוך השבת יותר שעות, וזה צריך להיות בשמחה ובהתרוממות הנפש.

ולא לחשוב שהוא מנין קטן ורק נצא ידי חובה ואי אפשר להתחמם ממילא וכדומה, כי הם מחשבות זרות, אדרבה, קחו להם מעלה זו שמקבלים שבת מוקדם ויש יותר זמן וריכוז המחשבה להודות להשי"ת על קדושת שבת קודש, וממילא יהיה לו התרוממות בתפילה, וייכנס לשבת בחשק.

אמנם אין מנהג לדבר בזמן זה, אבל רק לחזק את המניין בשעה זאת, בכדי שיהא מניין של תפילה באופן נאה ומכובד, ולא לצאת ידי חובה בהרגשת בדיעבד, אלא להיכנס לשבת בברע"ן ובשמחה כראוי.

מספרים על הגאון רבי חיים ברים זצ"ל שיום היא"צ שלו היה בשבוע שעבר, והוא היה אומר שיש שני נהגי אוטובוס בכני ברק שאחד מהם בן עוה"ב במלאכתו והשני להיפך ר"ל, אף ששניהם עושים אותה מלאכה ממש, כי הראשון היה משתדל ככל שיכול לגמול חסד ולעזור לאנשים לעצור להם מעט קודם למקום שעוצר האוטובוס, או לומר מילה טובה לכל מי שעולה, והשני היה עושה רק לפי שורת הדין ולא היה ממתין לאף אחד ולא הקדים שלום לאף אחד, וזה חילוק נפלא ששניהם יכולים לעשות אותו דבר ולקבל אותו משכורת, אבל צורת הדברים

גם כן מאחר את יציאתה, שאז הוא סימן שאכן רוצה להרבות אצלו קדושת השבת, אבל אם במוצאי שבת מזדרז ואינו ממשיך את קדושתה, אין שזה מוכרח שקיבל שבת בשביל קדושתה, אלא לצורך עצמו כנ"ל.

ויעזור השי"ת שנזכה אכן לקבל שבת כראוי באופן מרומם ולהודות לפניו על קדושת שבת, ולהמשיך קדושת שבת לכל ישראל לכל ימי החולין.

ועוד נכון לזכור את מה שאומרים בזמירות ליל שבת 'המאחרים לצאת מן השבת וממהרים לבוא' וידוע הדקדוק שקודם צריך להיות 'ממהרים לבוא' ואחר כך 'מאחרים לצאת'. ומבארים המפרשים שכור המבחן לידע מהי אמיתת כוונת האדם כמה שמקדים כניסת שבת, אם זהו מחמת רצונו שיהיה לו הרבה זמן לשינה טובה בליל שבת או שבאמת רוצה להקדים ולהרבות לעצמו את קדושת השבת, והמבחן לזה הוא בזמן יציאת השבת אם אז

הערכה ושבח לסיום לימוד הלכות מקוואות בכולל זכרון יצחק זאב זידיטשוב וקיצור הלכות לערב פסח שחל להיות בשבת

צפרא דשבתא פרשת פקודי - שבת החודש תשפ"ה

א.

ולאהדירה.

והשקעה רבה זו יש ללמוד מפרשת השבוע שהיה משה רבינו מקים ומוריד את המשכן כמה וכמה פעמים בשבעת ימי המילואים כמבואר בחז"ל, והנה הלא הרמב"ן כתב (שמות כה, א) שהמשכן הוא המשך ישיר להשראת השכינה שזכו לה ישראל במתן תורה, וז"ל: "מעתה הנה הם לו לעם והוא להם לאלוקים כאשר התנה עמהם מתחלה וגו', והנה הם קדושים ראויים שיהיה בהם מקדש להשרות שכינתו ביניהם, ולכן צוה תחלה על דבר המשכן שיהיה לו בית בתוכם מקודש לשמו, ושם ידבר עם משה ויצוה את בני ישראל וכו'. וסוד המשכן הוא, שיהיה הכבוד אשר שכן על הר סיני שוכן עליו בנסתר וכו', והיה במשכן תמיד עם ישראל הכבוד שנראה להם בהר סיני, ובבא משה היה אליו הדבור אשר נדבר

בתחילת הדברים ראוי להעלות על נס ולציין לשבח את אברכי הכולל שסיימו עתה אחר עמל ויגיעה בזמן החורף העעל"ט לקצור פירות בהשלמת כל הלכות מקוואות ביורה דעה, וכולם השקיעו כוחות רבים על זה, בפרט ראש החבורה הרה"ג רבי ישראל שלזינגר שליט"א, ובברכה שתעלו ותצליחו לעשות חיל יותר ויותר במי הדעת.

ובמיוחד נזכיר לטובה את האברך כמדרשו הרה"ג רבי יחיאל מאיר בענדער שליט"א שנתעלה לידיעת הסוגיא במדרגה מעולה ונסע להיבחן אצל גדולי הפוסקים בעי"ת ליקווד יצ"ו, וכנודע שהלימוד למבחן שונה ומצריך יגיעה רבה וגדולה מלימוד שלא לשם מבחן, ובפרט מבחן אצל גדולי הפוסקים, יברכהו השי"ת שיוזכה לילך מחיל את חיל כשאיפתו הגדולה ולהורות הוראה לרבים להגדיל תורה

קיום חזק, כמו כן הוא עניין לימוד התורה שצריך לעשותה באופן שחוזר על תלמודו שוב ושוב וכך יהיה קיום וחזק לתורתו, ואף שהיצה"ר מפתה את האדם שכבר למד די, אבל בכדי שיהיה קיום ראוי לתורתו, צריך לחזור שוב ושוב על תלמודו, וכזאת זכה ידידנו הנכבד הרב יחיאל מאיר שליט"א, ויתן השי"ת שיזכה לעלות בקודש, חזק חזק ונתחזק עוד ועוד לפרד"ס התורה בשלמות אכ"ר.

לו בהר סיני וכו'. והמסתכל יפה בכתובים הנאמרים במתן תורה ומבין מה שכתבנו בהם יבין סוד המשכן ובית המקדש עכ"ל.

ומדבריו נתבאר שהמשך ישיר לקבלת התורה היא הקמת המשכן, ומה שזכו בשעת מעמד הר סיני, נשאר בקביעות על ידי המשכן, ואם כן כמו שהיה משה רבינו מקים ומוריד את המשכן ומקים ומוריד שוב ושוב, כדי שבסוף יהיה בה

ב.

והכשרת המטבח וכו', ולכן הוצרכו להקדימה שידעו את המעשה אשר יעשו בערבי פסחים.

אבל אמירת ההגדה של שבת הגדול אומרים בערב פסח שהוא עיקר שבת הגדול, ולעניין פיזי היוצרות, יש שכתבו גם להקדים אותם לשבת שקודם ערב פסח, מפני שצריכין להזדרז ביום ערב פסח לאכילת הסעודה קודם זמן האיסור וכדלהלן.

נשתדל מעט לסכם דיני ערב פסח שחל להיות בשבת בקיצור אמרים, העניינים הנוגעים להלכה ולמעשה, וזה החלי בס"ד.

דרשת שבת הגדול יש נהגו להקדים לשבוע שקודם שבת של ערב פסח, ועיקר הענין היה בדורות הקודמים שהדרשה הייתה ללמד את העם את הלכות המועד, בפרט ביו"ט פסח שרבו בו הדינים ויש ללמד את העם דיני הגלעת כלים

ג.

שאם חל פסח בשבת יש פלוגתא הפוסקים בזה, אבל זה רק מפני שאם חל פסח בשבת, אזי ערב

במוצאי שבת שקודם שבת של ערב פסח אומרים במעריב ויהי נועם כבכל מוצאי שבת. ואף

יו"ט ליום שישי ולכן לכולי עלמא
אומרים 'ויהי נועם' במוצש"ק
הקודם.

שבת יש בו מעט יו"ט שאסור
במלאכה, אבל אם חל ערב פסח
בשבת, הרי בוודאי אין בחינת

ד.

ויש מזה ליקח חיזוק, במקום
לרטון ולכעוס על העבודה הרבה,
לראות את הצד החיובי, שיש לנו
ב"ה כל טוב בתים גדולים וחפצים
וכל הנצרך, מה שלא היו לאבותינו
ולאבות אבותינו מימות עולם,
ולכן אף שהוא עבודה קשה יותר,
אבל היא באה מריבוי טובה, וזה
עצה טובה לעשות ההכנות ליו"ט
בשמחה.

בדורות הקודמים היו הדירות
קטנות והיו מנקים מעט הבית
קודם בדיקת חמץ כנזכר בשולחן
ערוך (סימן תל"ג סעיף יא) ובוה יצאו
ידי חובתם, אבל בזמננו שיש
בתים גדולים והרבה חפצים שונים
ורבים, לכן מתחילים לנקות הבית
שבועות וחדשים קודם המועד,
וישראל קדושים הם רוצים להינצל
מכל סרך איסור.

ה.

מה שנודע בשם אא"ז הרה"ק
מהרצ"ה מזידיטשוב זצוק"ל שאמר
על דברי מסכת סופרים (פרק כא
הלכה ג') דשם כתוב: "הבכורות
מתעניין בערב פסח", ואמר שנפל
טעות בין המעתיקים, וצריך להיות
'מתענגין' ולא 'מתעניין', והוא מפני
שהבכורות ניצלו באותו יום ממכת
בכורות שמתו כל בכורי מצרים
וחששו שמא ימותו גם הם, ועל כך
מודים להשי"ת על הצלתם. ואף גם
הגרש"ז אירבאך זצ"ל היה אומר
שכן עמא דבר ששומעין סיומים

תענית בכורים יש שכתבו
להתענות ביום חמישי ויש שכתבו
ביום שישי, ויש שכתבו דאין
התענית רק מנהג בעלמא וכיון
דאידחי אידחי ואין מתענים בשנה
זאת כלל.

למעשה רוב העולם קבלו
להתענות ביום חמישי, אבל מי
שחלש מעט אינו צריך להתענות,
ובאופן כללי מקילין מאוד בתענית
זו לבכורים.

ואמנם בשנה זו יש לומר
שיוצאים ידי חובת שיטה נוספת,

להתענג ולשמוח ולהודות להשי"ת
על רוב הטובה שהצילם מיד מכת
המוות שבאה על המצרים.

ומתענגין בערבי פסחים.
ויש לומר דבשנה זו שערב
בפסח בשבת, הרי הבכורים יכולים

ו.

חמצו או למכור קודם בדיקת
חמץ, הרי בשנה זו יכול לבדוק
בברכה עד זמן כניסת השבת,
שעדיין הוא זמן חיוב בדיקת
חמץ.

ואמנם לכתחילה בודקים בערב
בליל י"ג כבכל שנה.

מכירת חמץ נוהגים כבכל שנה,
ואף עושים מכירת חמץ מוקדמת
בליל י"ג למי שלא רוצה להתחייב
בבדיקת חמץ באותם מקומות
שמוכר, והמכירה השניה היא ביום
י"ג בבוקר.

ואמנם מי ששכח לבדוק

ז.

לבער החמץ או מטעם דלא פלוג
רבנן, אבל מי ששכח או לא הספיק
להסתפר, יכול להסתפר כל היום.

ויש להיזהר להכין חמץ לשבת
ממין לחם שאינו עושה הרבה
פירורים.

בערב שבת אומרים מזמור
לתורה ולמנצח משום שאין זה ערב
פסח, אבל אין אומרים תחנון.

ומעיקר הדין אין איסור מלאכה
ביום זה, שאין זה זמן של הקרבת
קרבן פסח, אבל יש נוהגים להחמיר
ולאסור מלאכות כדי שלא ישכחו

ח.

ואומרים נוסחאות התפילות
והי"ה רצון' כמו שכתוב בסידורים,
אבל לא מבטלים החמץ בעת
השריפה כבכל שנה.

מבערין החמץ ביום שישי בזמן
הרגיל כמו בכל שנה, ואם שכח או
לא הספיק יכול לבער החמץ כל
היום.

ט.

להתשמש במצות אלו שנאפו מיד קודם לפסח לשם מצווה.

ואמנם היו מי שנהגו לאפות מצות בליל פסח במוצש"ק וכן נהג החתם סופר, וכן הרה"ק בעל בני שלשים, אבל בזמננו לא מצינו מי שינהג כן.

נהגו בתפוצות ישראל לאפות מצות מצוה גם בשנה זו ביום שישי אחר חצות, ויש מקום אף למדקדקים בכל שנה שלא ליקח מצות אלו משום חשש שמא נחמץ משהו וכבר לא היה יכול להתבטל, הרי בשנה זו עדיין יש ביטול ביום שבת, ולכן יש מקום להחמיר

י.

הקדוש בזמנה. ומכל מקום ישתדל לעשות סעודות השבת באופן מכובד ונאה, אם יכול למצוא מקום אחר שיערוך שם שולחן שבת אף שאינו שולחנו הרגיל אם הוא עדיין באופן מכובד, דעיקר כבוד שבת הוא ביחס והשקפה שנותן לה לסעודות השבת, או כגון אם אוכלים מאכלים מבושלים של פסח בסעודות שבת, יכולים לאכול על שולחן הסדר או על חציו וכדומה, באופן שלא יפריע, ורק את החמץ יאכלו בצד באופן מכובד, ויש לזכור שכל פעולה שעושים בשביל כל מצווה הוא זכות מיוחדת ואור עליון קדוש, ואשרינו שאנו עושים כל דבר בשלמות, כי רצה הקב"ה לזכות את ישראל ולפיכך הרבה להם תורה ומצוות.

נסתפקתי בענין הכנת שולחן הסדר נאכט, דמחד מן הראוי לא להתמהמה במוצאי שבת בתחילת הסדר, כדי שיישאר די זמן למצוות הלילה ולהספיק מצוות אכילת אפיקומן בזמנה, ולכן מן הראוי להכין שולחן הסדר והכלים בערב שבת.

אבל מנגד אם יכין את שולחן הסדר בערב שבת, הרי אולי לא יערוך את סעודות השבת בשולחן הרגיל באופן ראוי ומכובד, והרי זה לזולל בסעודות השבת.

ואמנם נראה שירא שמיים יצא ידי שניהם, שיש בזה משום הידור מצוה שיהא כבר מוכן כל צרכי הסדר קודם שבת, כדי שאכן יוכל לספר סיפור יציאת מצריים כראוי ולעשות כל מצוות הלילה

יא.

לאכול מצה עשירה, אבל אנשים גדולים יאכלו חלות של חמץ ויזהרו שלא לפררם.

יש נוהגין לחלק הסעודה וליטול ידיים שוב לצאת ידי חובת סעודה שלישית, ויש נוהגים לצאת ידי חובת סעודה שלישית בפירות וכדומה אחר הצהריים.

בשבת בבוקר מתפללים מוקדם כדי שיוכלו לאכול הסעודה קודם סוף זמן איסור אכילת חמץ, אבל יש לזכור שאין מתפללים כדי שיוכלו לאכול, ואף ביום זה יש להתפלל ברוגע ובמתינות כדין וכהלכה.

יש נוהגין שנותנין לקטנים

יב.

העיר.

והחכם עיניו בראשו שלא להשאיר הרבה חמץ להוריד או. ואף בכל שנה יש להיזהר שלא לשרוף הרבה חמץ, כי יש חשש שלא יישרף כל החמץ, ונמצא עובר על איסור.

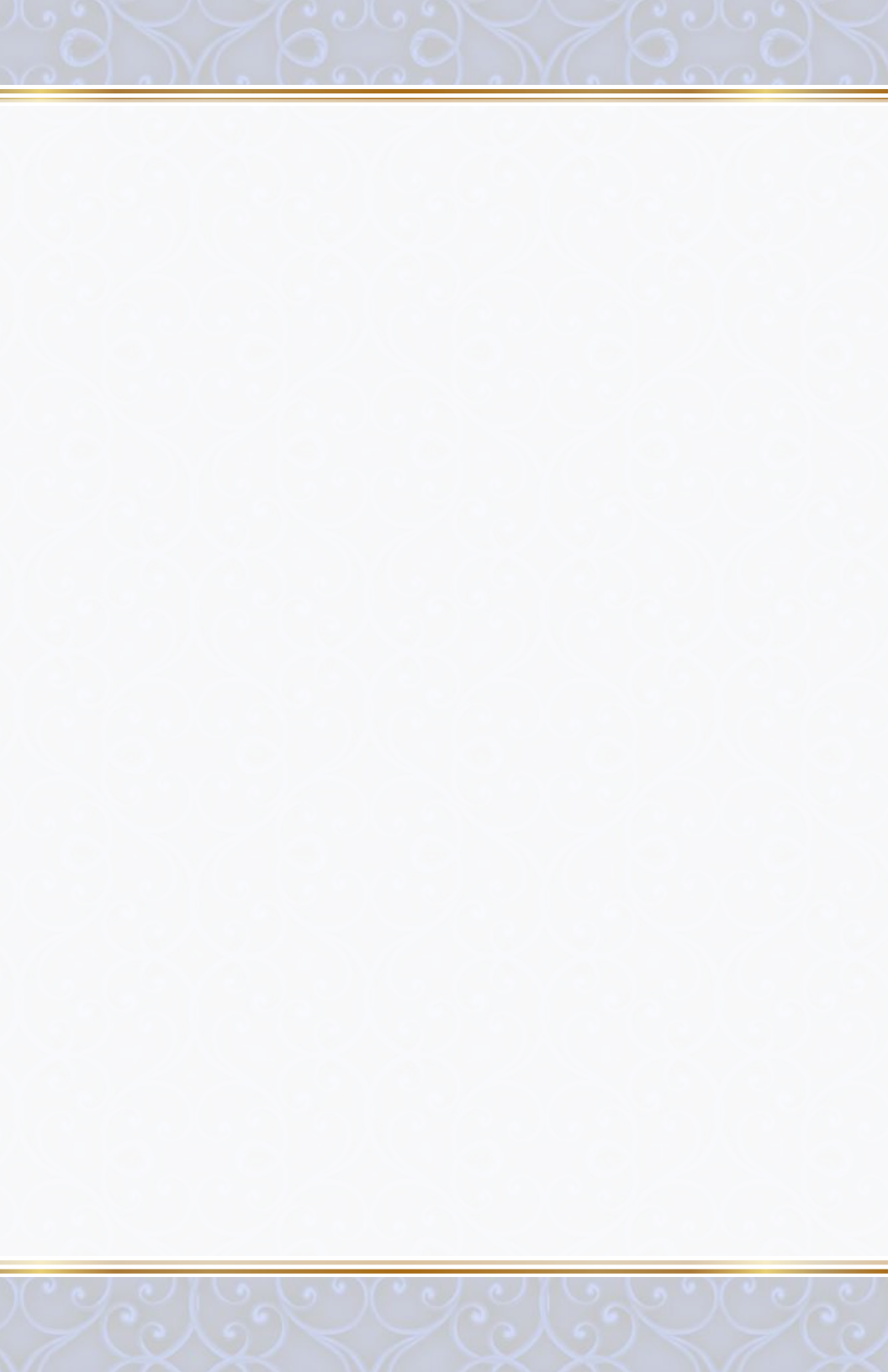
אחר שסיימו לאכול החמץ, צריכים לפרר את החמץ הנשאר ולזרות ברוח, אבל כיון שאסור שיישאר החמץ ברשותנו, לכן היותר עדיף הוא לזרוק לתוך בית הכסא ולהוריד המים שיצא החמץ מתוך הרשות לצינורות

יג.

ראוי לאכילה ביום שבת אחר הצהריים, וממילא אין זה רק ליו"ט שהרי כבר הוא ראוי בשבת עצמה. ויעזור השי"ת שנוכה אכן להתכונן לליל הסדר כראוי, ועל ידי ההכנה הטובה, נזכה אכן שיהיה סדר שיסדר לנו את כל השנה ונזכה כבר בשנה זו להקריב קרבן פסח בבית המקדש השלישי בתפארתו אכי"ר.

מותר להתכונן לליל הסדר במנוחה או הכנת דברי תורה וסיפורי ההגדה בשבת ואינו נחשב הכנה משבת ליו"ט, אבל לא יאמרו שעושים כן כדי להכין ליו"ט שזה אסור משום 'ודבר דבר'.

ובענין הוצאת דברים קפואים מהמקפיא לצורך יו"ט, נחלקו הפוסקים בזה, ועצה טובה היא להוציא בזמן מוקדם שכבר יהיה

צַדִּיק עוֹלָם יִתִּיב צְדִיק

עטרת ראשנו ונזר תפארתנו, אבינו רוענו אשר
נשא אותנו על לוח לבו הטהור

כבוד קדושת אדמו"ר הקדוש והטהור

מזן רבי יהושע העשיל זצוקל"ה זי"ע

בן מזן הרה"ק רבי אברהם זצוקל"ה זי"ע

מזידיטשוב שיקאגו

אשר נתעלה לישיבה של מעלה בכ"ד סיון תשפ"ד

